

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

NORA ROBERTS

AHELDATUD TÄHT

Mithra tähed, teine raamat

Originaali tiitel:
Nora Roberts
Captive Star
2007

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse viili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ruth Vestel
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viies

Copyright © 1997 by Nora Roberts
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus
ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B03371420
ISBN 978-9949-82-555-4

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

Sõltumatutele naistele

Esimene peatiikk

Ta oleks õlle nimel tapnud. Ta igatses suurt kannu-
täit külma tumedat importõlut rohkem kui naine esi-
mest suudlust. Õlut mõnes kenas hämaras ja jahedas
baaris, kus oleks piljard ja mõned mängule kaasa ela-
vad pealtvaatajad.

Jack Dakota pidas silmas naise kortermaja ja vee-
tis õllest unistades aega.

Vahune pealiskiht, pärmihõng, esimene lonks,
et ülekuumenenud keha jahutada ja janu kustu-
tada. Seejärel aeglane lonks lonksu haaval mõnule-
mine, mis rahustab, et maailmas saab kõik korda, kui
ainult poliitikud ja advokaadid arutaksid vältimatuid
konflikte kohalikus pubis külma õllekannu taga, kui
punktiseis on kaks kolmele.

Veidi pärast kella ühte pärastlõunal oli joomiseks
veidi vara, aga palavus oli nii suur ja intensiivne, et
jahutist võetud külmal purgilimonaadil polnud liht-
salt sama mõju kui külmal vahutaval õllepõl.

Jacki igivanal Oldsmobile'il polnud selliseid li-
sasid nagu kliimaseade. Kui välja arvata kooruva

kunstnahaga kaetud armatuurlauda paigaldatud kallis kõrvulukustavalt vali stereomakk, oli vanal autol mugavaid lisasid haledalt vähe. Stereosüsteem maksis poole rohkem kui auto, aga mehel peab muusika olema. Kui Jack oli teel, keeras ta maki valjuks ning nautis Beatlesit või Stonesi.

Võimas 8-silindriline mootor plekihalli mõlki kapoti all oli välja timmitud nagu Šveitsi kell ja viis Jacki kiiresti sinna, kuhu vaja. Praegu mootor puhkas ja viisakusest Kirde-Washingtoni vaikse naabruskonna vastu oli CD-mängija hääl maha keeratud, kui mees Bonnie Raittile kaasa ümises.

Bonnie oli üks väheseid kummardusi, mille ta 1975. aastale järgnenud muusikale tegi.

Jack oli tihti mõelnud, et on sündinud valel ajal. Ta arvas, et temast saanuks üpris hea rüütel. Must rüütel. Talle meeldis otsekohene filosoofia õigluse ülimuslikkusest. Mees trummeldas sõrmedega roolile ja kujutles end kuningas Arthuri kõrval seismas. Aga Cameloti asju ajanuks ta omal moel. Reeglid teevad asjad keeruliseks.

Ta nautinuks ka ratsutamist Metsikus Läänes. Lindpriide jahtimist ilma mõttetu paberitöötä. Ta võtaks lihtsalt nende jälje üles ja tiriks nad õigusemõistjate ette.

Kas surnult või elusalt.

Tänapäeval palkasid pahad poisid advokaadi või andis selle neile riik ning kohtuistungid lõppesid va-

bandamisega kaebealusele ebamugavuste tekitamise pärast.

Palume südamest vabandust, söör. Pelgalt see, et te vägistasite, röövisite ja mõrvasite, pole vabandus, et kulutasime teie aega ja rikkusime teie inimõigusi.

Kurb, aga tõsi.

See oli üks neid põhjusi, miks Jack Dakota polnud politseinikuks hakanud, kuigi kahekümnendate eluaastate alguses oli ta selle mõttega mänginud. Õiglus läks talle korda, oli alati läinud. Aga reeglites ja regulatsioonides ei näinud ta kuigi palju õiglust.

Seepärast oli Jack Dakota kolmekümneaastaselt pearahakütt.

Ta jahtis kurjategijaid, aga töötas oma valitud ajal, talle maksti tehtud töö eest ja suurem osa bürokraatlikust sõnnikust läks temast mööda.

Loomulikult pidi ta siiski reegleid järgima, aga tark mees teab, kuidas neist mööda hiilida. Jack oli alati tark olnud.

Tal olid taskus praegust jahisaaki puudutavad dokumendid. Ralph Finkleman oli talle selle sihtmärgi osas täna hommikul kell kaheksa helistanud. Ralph on muretseja ja optimist – isikuomaduste segu, mis käib ilmselt kautsjonivahendaja* ametinõuete hulka,

* Ameerika Ühendriikides võib kautsjoni maksmist taotleda firmalt või eraisikult, kes vastutab täielikult kaebealuse kohtusse ilmumise eest. Kohtust kõrvalhoidjate tagaotsimisega ei tegele politsei, vaid pearahakütid, kelle töötasu on keskmiselt 10% kautsjoni summast. *Tõlkija märkus.*

mõtles Jack. Ta polnud kunagi aru saanud võhivõõraste kautsjoni tasumise põhimõttest – ainuüksi see, et nad seda vajasid, tõestas, et nad pole usaldusväärsed.

Aga sellega teenis, ja raha on piisav motivatsioon kõigeks, arvas ta.

Jack oli äsja naasnud kohtust kõrvalehoidja jahilt Põhja-Carolinas ja Ralph oli olnud talle haletsusväärsetl tänulik, kui ta tabas maapoisi, kes oli loll nagu lauajalg ja üritas toidupoodide röövimisega rikkaks saada. Ralph oli maksnud tema kautsjoni, arvates, et poiss on liiga rumal, et põgeneda.

Jack võinuks talle otsekohe öelda, et poiss on liiga rumal, et seda *mitte* üritada.

Aga talle ei makstud nõustamise eest.

Jack oli kavatsenud mõned päevad puhata, võib-olla käia vaatamas mõnda pallimängu Camden Yardsis, valida välja üks naistuttav, kelle seltsis teenistuse laiakslöömist nautida. Ta oleks äärepealt Ralphile ära öelnud, aga too oli nii palju vingunud ja anunud, et Jackil oli temast kahju hakanud.

Niisiis oli ta läinud kautsjoniagentuuri First Stop Bail Bonds kontorisse ja võtnud M. J. O'Leary kohta käivad paberid. Nähtavasti oli naine otsustanud mitte raisata päeva kohtule selgitamisega, miks ta oma abielumehesl kavaleri tulistas.

Jacki arvates oli O'Leary järjekordne juhmakas. Temasuguse hea välimusega naisel – foto ja isikukirjelduse põhjal ta sellisena kvalifitseerus –, kellel

on kas või veidigi toimivaid ajurakke, poleks raske vandekohtunikke ja kohtunikku veenda milleski nii tühises nagu abielurikkujast arveametniku mulgustamise õiguspärasuses.

Ta polnud toda vaest närakat tapnud.

See oli pehme südamega inimese tegu ega selgitanud Ralph'i närvilisust. Too oli harilikust rohkem kokutanud ja ta pilk oli täistuubitud tolmuses kontoris ringi vilanud.

Aga Jack polnud Ralph'i käitumise analüüsimisest huvitatud. Ta tahtis selle tööga kähku ühele poole saada ning hakata õlut ja töötasu nautima.

Sellest kiirest tööotsast saadav lisaraha tähendas, et ta saab osta ihaldatud „Don Quijote“ esmatrüki, niisiis oli ta valmis välja kannatama mõned tunnid autos higistamist.

Jack ei näinud välja nagu mees, kes huvitub haruldastest raamatutest või naudib filosoofilisi debatte inimloomusest. Mehe tihedad päikesetriibulised juuksed olid hobusesabaks kokku tõmmatud – see viitas pigem juuksuri mitteusaldamisele kui moeteadlikkusele. Hobusesaba rõhutas pikka kitsast nägu, kõrgeid põsesarnu ja aukus põski. Lõualohk ja täidlaste pingul huultega suu andsid näole romantilise ilme, kui ta parajasti ei irvitanud.

Tal olid hallid silmad ja žilett-terav pilk, mis muutus udupehmeks, kui ta vaatas Dante esmatrüki koltunud lehti, või tumenes, kui nägi õhukeses suvekleidis kena naist. Kaarjad kulmud andsid talle veidi

saatanliku välimuse, mida rõhutas veelgi diagonaalis üle vasaku kulmu jooksev valendav arm, mille ta oli saanud noavõitluses mõrva kaasosalisega, kes polnud tahtnud, et Jack oma töötasu kätte saaks.

Jack oli oma tasu siiski saanud, põgenik saanud aga käeluumurru ja uue ninakuju, mis ilma ninakirurgi abita pole kunagi enam endine.

Ilulõikus poleks Jacki vähimalgi määral üllatanud.

See arm polnud ainus. Jacki pikk sihvakas keha kandis sõdalase aumärke, mida mõned naised hellitada armastasid.

Tal polnud midagi selle vastu.

Jack sirutas pikad jalad välja, lõdvestas krampis õlalihaseid ning mõtles poolt- ja vastuväidetele, kui ta avaks järjekordse limonaadipurgi ja teeskleks, et see on õlu.

Temast kihutas mööda MG auto, katus all, auto-raadio üürgamas. Jack vangutas pead. Loll nagu lauajalg, mõtles ta, aga kiitis heaks juhi muusikamaitse. Auto klappis Jacki paberimajanduses kirjeldatuga, ja põgus pilguheit mööda vuhisenud juhile kinnitas selle õigsust veelgi. Lühikesed tuulest sasi- tud punased juuksed olid kindel tundemärk.

Jack jälgis, kuidas juht tema ette pargitud tilluke- sest autost välja ronib ja mõtles, et on looduse ironia, et nii hea välimusega naine on rumal nagu hani.

Ei saanud öelda, et tolle välimus oleks kerglane. Kerglust polnud temas raasugi. Ta oli pikka kasvu ja

siredasääreline – ja Jackil oli nõrkus pikakoivaliste vampide vastu. Naise poisilikult kitsaid puusi embasid pleegitatud teksapüksid, mis olid mõnest kohast valgeks hõõrdunud ja põlvelt rebenenud. Valge puuvillane T-särk oli püksi topitud ja pehme riie väikeste rindade kohal kenasti pingul.

Naine küünitas autost kotti võtma ja Jackile avanes huvitav vaade liibuvates teksapükstes pringile tagumikule. Mees irvitas enda üle ja hõõrus südame kohalt rinda. Pole ime, et too kaabakas selle naise pärast abikaasat pettis.

Naise nägu oli sama nurgeline kui ta keha. Kuigi ta jume oli leegitseva juuksepahmakaga sobivalt piimvalge, polnud ta näol jälgegi järeleandlikkusest. Terav lõug ja kõrged põsesarnad löid mulje ahvatlevast, aga karmist näost, mida rikkus veidi keskmest väljas lopsakate meelaste huultega suu.

Naisel olid ees tamiilraamiga tumedad päikesepillid, aga Jack teadis tema isikukirjelduse põhjal, et ta silmad on rohelised. Huvitav, kas sambla- või smaragdrohelised, mõtles mees.

Naine hiivas hiigelsuure õlakoti õlale, toetas ostukoti puusale ning hakkas Jacki ja maja poole tulema. Jack õhkas, kui nägi naise pingevaba, tõtlikku kõnnakut.

Pole kahtlustki, et tal on nõrkus pikasääreliste naiste vastu.

Jack väljus ja järgnes talle. Ta võinuks naise maja ees vahistada, aga ta vihkas avalikke esinemisi ja võimaluse